

Mándoki György

indulás

és ahogy most a fotelből pontosabban szemügyre vettem hirtelen döntésem, egyszerre csak teljességgel ellenem irányult, nem értettem ezt a döntést, de most már, be kellett látnom, az általam előidézett helyzetben nem lehet meg nem történtté tenni, el kell utaznom, legalábbis meg kell kísérelnem, mondtam magamnak, le kell csillapodnom, ellenőriztem pulzusom, de semmit sem éreztem.

bizonyosan szánalomra méltó benyomást keltettem volna megfigyelőmben, aki nem volt, hiszen magam vagyok önmagam megfigyelője, ténylegesen évek óta, ha nem évtizedek óta figyelem önmagam szakadatlan, ebből az önmegfigyelésből élek már csak, és ezáltal természetesen az önmegtagadásból és az öngúnyból, de valóban olyan rossz az, amitől véded magad, amitől menekülsz, kérdeztem magamtól.

elképzeltetetlen, hogy valaha ez a ház is tele volt emberekkel, akiket én *magam* hívtam meg, és most nem tudom eldönteni, a betegség volt-e előbb, vagy az ellenszenv mindenfajta társasággal szemben, vagy előbb volt az ellenszenv, és ebből fejlődött ki a betegség, vagy előbb volt a betegség, és ebből fejlődött ki az ellenszenv ezekkel a társaságokkal és általában a társasággal szemben, nem tudom.

azt hisszük, ha meghívjuk őket, hogy hoznak valamit, nyilván olyasmit, amiben örömmel leljük, vagy legalábbis felfrissülünk, de csak kifogatnak mindenünkből, kínzóinkat hozzuk a házukba, de hát nincs más választásunk, és beszorítanak bennünket saját házukban a sarokba, egyre inkább háttérbe szorítják a beteget, míg végül már észre sem veszik, és a beteg visszahúzódik a *saját* háttérébe.

régen kérdéseket intéztem a többiekhez, először minden bizonnyal anyámhoz, szüleimet végül kérdéseimmel az örület peremére taszítva, és hirtelen már csak magamat kérdeztem, és magamat is csak akkor, ha biztos voltam benne, hogy készen állok a válasszal, idétlen, ritmustalan mondatok, egyik szofizma követte, ahogy látom, a másikat, felőlem nézzen a kártyáimba, aki csak akar, ebből már nem lehet túl sokat kihozni.

nincsen semmi, amiért egykor oda nem adtam volna mindent, mondtam magamnak, nem tudom, hová tegyem ezt a mondatot most, lehet, hogy az enyém, lehet, hogy olvastam valahol, talán ott van a jegyzeteim között, mert hogy ne legyen kínos, jegyzeteinkről beszélünk, holott titokban azt hisszük, szégyenlősen jegyzeteknek nevezett mondataink többek, mint jegyzetek, mert mindenről, ami bennünket érint, azt hisszük, hogy több.

egyre több álom, amiben emberek repülnek, ki az ablakon és vissza, szép emberek és növények, sosem látott növények, óriás levelekkel, reformálgatjuk a poklot, és csak egyre lejjebb csúszunk, vagy nem szolgáljuk, és az egész pokol csúszik egy körrel mélyebbre, végülis minden hipochonder a maga prófétája, radikális klímaváltásnál az első napok a legveszélyesebbek, nem szabad túlerőltetned magad, mondtam magamnak.